

Semmi tantusz

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 18. szám, 2018. május 4.

Az *EBESZ is megúszhatja* című cikkemben (ÉS, 2018/15., ápr.13.) azt kifogásoltam, hogy a menekültkérdés témájában az ellenzéki pártok nem fogalmazták meg tisztán és egyértelműen az orbáni ideológiával szembeállítható elveket, és a valós tényekről-összefüggésekről sem világosították fel a választókat.

Erre Az *utca embere* című írásában (ÉS, 2018/16., ápr. 20.) Kárpáti Zsuzsa azt válaszolta, hogy számára sokkal szimpatikusabb úgy szembenézni „a nehezen hihető teljes magyar valósággal” és vállalni annak nyílt kimondását, ahogy azt Kertész Ákos is tette. És bár nem idézte, de nyilvánvaló, hogy itt Kertésznek arról a (később vissza is vont) mondatáról van szó, amelyben genetikai determinációnak tekintette a magyarságra jellemző alattvalói viselkedést. Állítása alátámasztásához pedig Kárpáti gúnyos képet rajzol fel arról, hogy az „utca embere” – akit pedig azokról a nevetséges videókról és hangfelvételekről ismerünk, amelyeken pl. az arab számok bevezetésén hüledeznek – miképp nem csapna a homlokára, ha az én felvilágosító „tétéleimet” hallaná. Vagyis azon viccelődik, hogy hiszen az utca emberének fejében ezek hallatán aztán végképp nem esne le a tantusz.

Az összevetés azonban nem áll meg, hiszen egy ilyen helyzet egyáltalán nem lenne analóg az ismert videókéval. Ha valóban az én mondataim alapján szólítanának meg embereket, akkor nem a saját fantazmagóriáikról, hanem a tények és valós összefüggések ismeretéről kérdeznék őket. Nem egy beugratós kérdésben kéne fölfedezniük az átverést, hanem eldöntendő kérdésekre kéne választ adniuk. És ez nagy különbség, hiszen a megkérdezetteknek a válaszadáshoz kevés lenne a fejükben lévő kliséket mozgósítani („minden utálatos, ami arab”), hanem döntenük kéne a válaszaikban („tudja vagy nem tudja, hogy a hozzánk érkező menekültek hetven százaléka nő volt és gyerek?”). A helyzetben tehát nem lenne semmiféle leesni készülő tantusz, viszont lenne önálló gondolkodás. A beavatkozás maga pedig semmiképp sem egy „elmaradt felvilágosító feladat” elvégzése lenne, ahogy a szerző nevezte, hanem az emberek tudásának megszondázása. És mivel azt sem Kárpáti Zsuzsa, sem én nem tudhatjuk, hogy az általam megfogalmazott témákban „az utca népe” hogyan válaszolna, ill. hogy a kérdések miképp hatnának a megszokott kliséire, a cikkben felvázolt vízió így azt sem bizonyítja, hogy az ellenzéki pártoknak főleg felvilágosító munkával apellálni az emberek gondolkodási és belátási képességeire. Ezért ez a cikk nem tudott meggyőzni engem a felvilágosítás és a tényközlés hiábavalóságáról.

Változatlanul és megrendíthetetlenül azt gondolom: a „teljes magyar valóságba” nagyon is beletartozik annak képe, ahogy az ellenzéki pártok menekültügyben semmilyen módon nem képviselték a keresztény-humanista és liberális embereket, és ahogyan végzetesen magukra hagyták és hagyják ma is a kérdésben járatlanok, tudatlanok hatalmas tömegét. Valamint vele szemben továbbra is azt tartom az igazán farizeus viselkedésnek, ahogyan ők sub rosa akár segítettek is menekülteken, de ezt a pártprogramjaikban nyíltan nem vállalták, mert egy percre sem bíztak a saját meggyőző erejükben (annál inkább az általuk ismert, hatalomtechnikai működéseikben).